

EL NOSTRE TRIBUT

PER P. BLASI MARANGES

ELS que fan LA GRALLA han tingut la gentil galana idea d'homenatjar la carretera.

Cap ciutat fora més obligada a recollir i corejar la iniciativa, com ho serà Granollers.

Granollers és una formosíssima flor de carretera; potser la més bella de Catalunya. Així, hom podria dir que el llibre serà un cant en llaor i glòria a la mare geogràfica de Granollers.

Entre els orígens de poblats n'hi ha un d'interessantíssim: la carretera, engendradora de pobles.

En una via concorreguda i en el lloc estratègic on les necessitats del tràfec o el desgast de forces imposaven un atur, allí neixia un hostel. I d'un hostel en venien d'altres, i aquell i aquests formaven el centre d'atracció que possibilitava el naixement del poble. Si les condicions eren propícies, el poble devenia vila i la vila ciutat, com és ara Granollers.

De vegades el nucli primicer ja existia, emperò somort, esllanguit i estancat; la via nova li conduïa la saba fecondant, i el rudiment de poble floria amb sorprenent ufana. Aquest deu ésser el cas de Granollers.

Totes les valls del Pireneu, des de la Cerdanya a la Mediterrània i totes les contrades nord-orientals, abocaven gentades a Barcelona, i els corrents baixants pels Congost o per l'altra vessant del Montseny, feien cap a Granollers.

I Granollers, que era i és una avançada de Barcelona per a aquella gent lassada i retuda pel sotragueig del bast o pel grilló de la diligència, no sols tenia l'encant de la parada i del repòs en perspectiva, sinó l'atractiu de l'avant port i el somriure de les primeres lluïssors d'albada.

¡Ja som a Granollers!

I quan el tren arribava i finava a Granollers, aquest clam de joia tindria l'esclat d'un crit de deslliurança.

Fóra ben curiós de veure en film, com, a benefici d'aquesta avinentesa favorable, Granollers creixia i es transformava, com aliniava ses cases, com les condicionava i embellia,

com la carretera devenia carrer i el carrer ampla i animada via de ciutat populosa. És veritat que l'indústria i el comerç han donat a Granollers una forta embranzida; emperò l'impuls inicial, l'impuls directiu que ha afavorit i condicionat tota altra acció, és segurament el que s'originava en la deu d'activitat provinent de la carretera.

Per això o per allò, és el cert que Granollers, potent rebroll de Barcelona, oferia al turista una inoblidable mostra d'activitat i de vida.

Vibra encara en ma pensa el record d'una visió fulgurant, copsada en una deliciosa nit granollerina.

Veníem de les tenebres i entravem en un marc enlluernador; sortíem de la solitud absoluta i ens introduïem en un lloc animadíssim: fanals, anuncis, comerços luxosos; mostres multicolors, flamants, temptadores; formigueig de gent; noies gentils, joves elegants: vida, agitació, colors, llum.

Aquella imatge brillant, meravellosament bella; aquell reflexe sobtat en la nit tota negra; aquella carícia de ciutat en mig del desert de la solitud, fa que jo servi el nom de Granollers dins ma fantasia com el d'una població gairebé quimèrica, potser exageradament ponderada pel record, com vista en l'hora propícia en que l'amada us ennarta els sentits i us guanya la voluntat.

I perquè en guardem aquesta agradosa memòria, ens figurem que les gents de Granollers han nascut en un lloc de fira permanent, i en derivem que han d'ésser molt amics del bon temps i del viure platxeriós i de la santa alegria.

I, com que han sorgit al peu de la carretera, en treiem que han de tenir en l'ànima un envejable regust de saludable bohèmia que els fa molt sensibles a les misterioses suggestions que circulen rabents arran de carretera.

I com que entenem que això és perfum d'esperit i que ço que Granollers té de gran i els seus fills de gentils, ho deuen en bona part a la carretera, alabem l'encert de LA GRALLA, i, agraïts i voluntariosos, paguem tribut a la ciutat d'altri, que ens captivà amb un màgic mirallet de diabòlics reflexes,

Com s'abeuraven abans els animals

Com els abeuren avui